

jeg veed ogsaa meget vel at vurdere dette Arbejdes Værd, men det turde dog være et Spørgsmaal, om det deri antagne Resultat er saa ganske hævet over enhver Tvivl. Men, hvad der ialtsald er vist, det er, at Lehnbesiddere og Sædegaardseiere som saadanne, endnu den Dag idag have Sæde i Amtsraadene; de sidde der med Regjeringens Billie, og, man kan sige til: med Rigsdagens Billie (Nei! Nei!); thi Rigsdagen veed, at de sidde der, og der er ikke gennemført noget Skridt fra Rigsdagens eller Thingets Side, for at fjerne dem derfra (Jo!); ialtsald er der ikke gjort noget gennemgribende Skridt, ikke hvad der kunde have været gjort i denne Retning, hvis det saa havde været Rigsdagens Billie. Men, fort sagti, det er factiss, at Lehnbesidderne og Sædegaardseierne i denne deres Egenskab have Sæde i Amtsraadene, at de have haft Sæde i disse Communeraad i den hele Tid, der er forløben, siden Grundloven og Loven om Hartkornets Egallisation udfom (Hør!), og endnu have det den Dag idag. Jeg mener nu, at det, navnlig med Hensyn til de snart forestaaende Amtsraadsvalg, vilde være lidet heldigt, om denne status quo, der ialtsald vistnok ikke staaer i god Harmonie med Grundloven og Egallisationslovens Grundsatninger, skulde vedblive; men det er afgjort, at, kommer der ingen Lov, som forandrer den, saa vil denne status quo vedblive; thi, efter hvad der bestaaer og har bestaaet ogsaa i Tidsrummet siden 20de Juni 1850 og 5te Juni 1849, kan dette ikke forandres uden ved Lov.

Ordføreren (Lehmann): Jeg vilde ønske, at det var rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) havde den Venlighed at sige, at mit Ord var et tvæagget Sværd; thi i saa Fald kunde jeg nu gjøre Brug deraf, da jeg er i den Nødvendighed at maatte sægte baade tilhøre og tilvenstre. Jeg skal derved nok vogte mig for at ramme mig selv. Jeg vil da først vende mig mod det Forslag, som er blevet stillet til en heel Omordning af hele Amtsraadets Sammensætning, men jeg skal gjøre det overmaade kort, da det allerede igaar er blevet forkastet af Thinget, da jeg ikke kan antage,

at det ærede Thing idag vil antage, hvad det igaar har forkastet, blot fordi det idag foreslaaes af Rigsdagsmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Winther). Jeg skal derfor aldeles henholde mig til, hvad jeg anførte igaar, og hvad der idag yderligere er blevet udviklet, baade af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Kreds (Monrad), og af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier), at det er en Ting, der ligger udenfor den nærværende Sag, og ikke i mindste Maade kan betragtes som motiveret ved, hvad der har fremkaldt Lovudkastet. Det er en løst henkastet Idee, der kan være ligesaa god som mangfoldige andre — efter min Mening er den ikke god —, men i ethvert Tilfælde kan den ikke bringes ind i nærværende Udcast, og vilde, hvis den blev til Lov, staae aldeles løsreven og uden Sammenhæng med vor hele øvrige Communalforfatning og uden alle de nærmere og yderligere Bestemmelser, som vilde være aldeles nødvendige, for at dette Forslag fornøftigviis skulde kunne sættes i praktisk Virksomhed. Jeg skal altsaa lade dette fare og derimod holde mig til de Spørgsmaal, som foreligge med Hensyn til Valgbarheden, i hvilken Henseende vi her have en udstrakt Valgret, da vi kunne vælge imellem et stort Udvalg af Forslag, lige fra 20—4 Edr. Hartkorn. Jeg skal da først og fremmest gjøre opmærksom paa, at Tallet 20 slet ikke er mindre vilkaarligt valgt, end hvilket som helst af de andre (Hør!). Den ærede Taler, der satte sig nys (Mourier), paaberaabte sig for Tallet 20 et andet Lovforslag, skjøndt han maatte indrømme, at dette ikke staaer i Sammenhæng med hiint; thi man kan gjerne sætte Valgbarhedsgrænsen ved Tallet 12 og lade Sammenlægningen gaae op til 30 og 40, eller hvorvidt man vil. Men, vil man argumentere fra Lovudkastet om Sammenlægningen, saa er det en Sag af ikke ringe Betydning, at der foreligger et Botum, som Thinget meget godt veed, at jeg ikke billiger, men som jeg dog veed at respectere som et Botum, hvorefter 20 Edr. Hartkorn skulde ned sættes til 12 Edr. Hartkorn, og altsaa maatte de, som støtte sig hertil, aabenbart betragte det som en Selvfølge, og saa maatte ogsaa i dette Lovudkast